ДИРЕКТИВА ЗА ИЗПЪЛНЕНИЕ 2014/111/ЕС НА КОМИСИЯТА

от 17 декември 2014 година

за изменение на Директива 2009/15/ЕО във връзка с приемането от Международната морска организация (ММО) на някои кодекси и свързаните с тях изменения в някои конвенции и протоколи

(текст от значение за ЕИП)

ЕВРОПЕЙСКАТА КОМИСИЯ,

като взе предвид Договора за функционирането на Европейския съюз,

като взе предвид Директива 2009/15/ЕО на Европейския парламент и на Съвета от 23 април 2009 г. относно общите правила и стандарти за организациите за проверка и преглед на кораби и за съответните дейности на морските администрации ([1]), и по-специално член 7, параграф 2, второ изречение от нея,

в съответствие с процедурата за проверка на съответствието, уредена в член 5 от Регламент (ЕО) № 2099/2002 на Европейския парламент и на Съвета за създаване на Комитет по морската безопасност и предотвратяването на замърсяването от кораби (КМБПЗК) ([2]),

като има предвид, че:

(1) Съгласно член 5, параграф 1 от Регламент (ЕО) № 2099/2002 държавите членки и Комисията си сътрудничат, за да определят, при необходимост, обща позиция или подход в компетентния международен форум с оглед намаляване на рисковете от конфликт между законодателството на Съюза в областта на морския транспорт и международните актове.

(2) Директива 2009/15/ЕО ведно с Регламент (ЕО) № 391/2009 на Европейския парламент и на Съвета ([3]) формират единна законодателна уредба, по силата на която дейността на признатите организации е регламентирана по последователен начин в съответствие с едни и същи принципи и определения. Съгласно член 3, параграф 2 от Директива 2009/15/ЕО, когато държава членка реши да упълномощи по отношение на плаващи под нейно знаме кораби дадена организация да извършва от нейно име проверките и прегледите, свързани със задължителните свидетелства, тя поверява тези задължения само на призната организация, което съгласно член 2, буква ж) от посочената директива означава организация, призната в съответствие с Регламент (ЕО) № 391/2009. Следователно наборът от правила, въз основа на които се признават съответните организации, оказва въздействие върху двата акта.

(3) Понятието „международни конвенции“ съгласно определението в член 2, буква г) от Директива 2009/15/ЕО означава Международната конвенция за безопасност на човешкия живот на море от 1 ноември 1974 г. („конвенцията SOLAS“), с изключение на глава XI-2 от анекса към нея, Международната конвенция за товарните водолинии от 5 април 1966 г. („Конвенцията за товарните водолинии“) и Международната конвенция за предотвратяване на замърсяването от кораби от 2 ноември 1973 г. („конвенцията MARPOL“), ведно с протоколите и измененията към тях, както и свързаните с тях кодекси със задължителен характер във всички държави членки, в тяхната актуализирана версия.

(4) На своята 28-а сесия Асамблеята на Международната морска организация прие Кодекс за прилагане на правните инструменти на ММО („Кодекс за правните инструменти“), както това е посочено в Резолюция A.1070(28) на ММО от 4 декември 2013 г., както и изменения на Конвенцията за товарните водолинии, с оглед придаване на задължителен характер на Кодекса за правните инструменти, ведно със съответна схема за одит на държавата на флага, както това е посочено в Резолюция A.1083(28) на ММО от 4 декември 2013 г.

(5) На 66-ото си заседание Комитетът по опазване на морската среда (Marine Environment Protection Committee — MEPC) на ММО прие изменения на протокола от 1978 г. във връзка с конвенцията MARPOL, както това е посочено в Резолюция MEPC.246(66) от 4 април 2014 г., и на протокола от 1997 г. във връзка с конвенцията MARPOL, както той се изменя от свързания с него протокол от 1978 г. и както това е посочено в Резолюция MEPC.247(66) от 4 април 2014 г., с оглед придаване на задължителен характер на Кодекса за правните инструменти, ведно със съответна схема за одит на държавата на флага.

([1]) ОВ L 131, 28.5.2009 г., стр. 47.
([2]) ОВ L 324, 29.11.2002 г., стр. 1.
([3]) Регламент (ЕО) № 391/2009 на Европейския парламент и на Съвета от 23 април 2009 г. относно общи правила и стандарти за организациите за проверка и преглед на кораби (ОВ L 131, 28.5.2009 г., стр. 11).

(6) На 93-ото си заседание Комитетът по морска безопасност (Maritime Safety Committee — MSC) на ММО прие изменения на Конвенцията SOLAS, както това е посочено в Резолюция MSC.366(93) от 22 май 2014 г., и на протокола от 1988 г. във връзка с Конвенцията за товарните водолинии, както това е посочено в Резолюция MSC.375(93) от 22 май 2014 г., с оглед придаване на задължителен характер на Кодекса за правните инструменти, ведно със съответна схема за одит на държавата на флага.

(7) Комитетът MEPC на 65-то си заседание и комитетът MSC на 92-то си заседание приеха Кодекс на ММО за признатите организации („Кодекс за признатите организации“), както това е посочено в Резолюция MSC.349(92) от 21 юни 2013 г.

(8) На 65-ото си заседание комитетът MEPC прие изменения на протокола от 1978 г. във връзка с конвенцията MARPOL, с оглед придаване на задължителен характер на Кодекса за признатите организации, както това е посочено в Резолюция MEPC.238(65) от 17 май 2013 г.

(9) На 92-ото си заседание комитетът MSC прие изменения на конвенцията SOLAS и на протокола от 1988 г. във връзка с Конвенцията за товарните водолинии, с оглед придаване на задължителен характер на Кодекса за признатите организации, както това е посочено в резолюции MSC.350(92) и MSC.356(92) от 21 юни 2013 г.

(10) Поради това, в съответствие с приложимите правила за приемане, ратифициране и влизане в сила на изменения по силата на всяка от посочените по-горе конвенции на ИМО, се очаква кодексите за правните инструменти и за признатите организации да влязат в сила в периода между 1 януари 2015 г. и 1 януари 2018 г..

(11) На 13 май 2013 г. Съветът прие Решение 2013/268/ЕС относно позицията, която да бъде взета от името на Европейския съюз в Международната морска организация (ММО) във връзка с приемането на някои кодекси и свързаните с тях изменения на определени конвенции и протоколи ([1]). Съгласно член 5 от посоченото решение Съветът разрешава на държавите членки да дадат своето съгласие да бъдат обвързани — в интерес на Съюза и в съответствие с декларацията, съдържаща се в приложението към посоченото решение — от измененията, посочени в съображения 4—9 от настоящата директива.

(12) В декларацията, съдържаща се в приложението към Решение 2013/268/ЕС на Съвета, се посочва, че държавите членки са на мнение, че в Кодекса за правните инструменти и Кодекса за признатите организации се съдържа набор от минимални изисквания, които държавите могат да доразвиват и подобряват в зависимост от конкретния случай с оглед да се оптимизират морската безопасност и опазването на околната среда.

(13) Също така в декларацията се посочва, че никоя от разпоредбите на Кодекса за правните инструменти или Кодекса за признатите организации не следва да се тълкува така, че да ограничава по какъвто и да е начин изпълнението на задълженията на държавите членки съгласно правото на Европейския съюз във връзка с определението за „задължителни свидетелства“ и „свидетелства за клас“, обхвата на установените задължения и критерии за признати организации и задълженията на Европейската комисия във връзка с признаването, оценяването и, когато е уместно, налагането на корективни мерки или санкции на признати организации. В същата декларация се посочва, че в случай на одит на ММО държавите членки ще заявят, че се проверява изпълнението само на тези разпоредби от съответните международни конвенции, които са ратифицирани от държавите членки, в това число съгласно условията на посочената декларация.

(14) Съгласно правовия ред на Съюза в приложното поле на Директива 2009/15/ЕО, както и на Регламент (ЕО) № 391/2009, се включват позовавания на „международни конвенции“ като посочените в съображение 3. В тези рамки измененията на конвенциите на ММО автоматично се инкорпорират в законодателството на Съюза едновременно с влизането им в сила на международно равнище, в това число и свързаните с тях кодекси със задължителен характер като кодексите за правните инструменти и за признатите организации, които съответно стават част от актовете на ММО, които са от значение във връзка с прилагането на Директива 2009/15/ЕО.

(15) Възможно е обаче измененията на международните конвенции да бъдат изключени от приложното поле на морското законодателство на Съюза в съответствие с процедурата за проверка на съответствието, ако те отговарят поне на един от двата критерия, посочени в член 5, параграф 2 от Регламент (ЕО) № 2099/2002.

(16) Комисията подложи на анализ измененията на конвенциите на ММО в съответствие с член 5 от Регламент (ЕО) № 2099/2002 и установи, че съществуват редица несъответствия между Кодекса за правните инструменти и Кодекса за признатите организации, от една страна, и Директива 2009/15/ЕО и Регламент (ЕО) № 391/2009, от друга.

([1]) ОВ L 155, 7.6.2013 г., стр. 3.

(17) На първо място, в част 2, параграф 16.1 от Кодекса за правните инструменти е предвиден списък от минимални ресурси и процеси, които държавите на флага трябва да създадат, в това число предоставянето на административни указания, отнасящи се, наред с останалото, и до свидетелствата за клас на корабите, които се изискват от държавата на флага като доказателство, че са спазени изискванията по отношение на конструкцията, машините и механизмите и електрическото оборудване и/или други изисквания по силата на международна конвенция, по която държавата на флага е страна, или че са спазени изискванията на вътрешната нормативна уредба на тази държава на флага. Както е пояснено в съображение 21 по-долу обаче, в законодателството на Съюза се прави разграничение между задължителните свидетелства и свидетелствата за клас. Вторите са документ с частен характер и не са актове на държава на флага, нито се издават от името на някоя държава на флага. Тази разпоредба на Кодекса за правните инструменти всъщност препраща към глава II-1, част A-1, правило 3-1 от конвенцията SOLAS, където е предвидено корабите да са проектирани, построени и поддържани в съответствие с изискванията по отношение на конструкцията, машините и механизмите и електрическото оборудване на класификационна организация, призната от администрацията в съответствие с разпоредбите на правило XI-1/1. 1. В конвенцията SOLAS ясно се определя, че обект на това изискване е корабът или неговият законен представител по отношение на държавата на флага. Освен това, когато една призната организация издава свидетелства за клас на кораби в качеството си на класификационна организация, тя извършва това съобразно своите собствени правила, процедури, условия и частни договорни споразумения, по които държавата на флага не е страна. Следователно тази разпоредба на Кодекса за правните инструменти е в противоречие с разграничението на дейностите по издаване на свидетелства за клас и на задължителни свидетелства, както е предвидено в действащото законодателство на ЕС.

(18) На второ място, в част 2, параграф 18.1 от Кодекса за правните инструменти се съдържа изискването държавата на флага да определи „*само по отношение на корабите, имащи право да плават под нейния флаг*“ дали дадена призната организация разполага с достатъчно ресурси по отношение на технически, управленски и изследователски възможности, за да изпълни възложените ѝ задачи. За разлика от това, този аспект е залегнал в законодателството на Съюза като изискване за целите на признаването, за което свидетелства критерий A.3 от приложение I към Регламент (ЕО) № 391/2009, и то по отношение на цялата флота, на която съответната организация е дала клас, без разлика на флага. В случай че горепосочената разпоредба на Кодекса за правните инструменти бъде инкорпорирана в законодателството на Съюза, това ще ограничи прилагането на критерий A.3 от приложение I към Регламент (ЕО) № 391/2009 само до онази част от дейността на признатата организация, която се отнася за корабите, плаващи под флага на държава членка, което е в противоречие с изискванията, които понастоящем са в сила.

(19) На трето място, в част 2, параграф 19 от Кодекса за правните инструменти е въведена забрана за държавата на флага да предоставя правомощия на нейните признати организации да прилагат за други кораби, освен имащите право да плават под нейния флаг, всички изисквания, които се отнасят, наред с останалото, и до правилата, изискванията или процедурите на тези организации за даване на клас. В съответствие с Директива 2009/15/ЕО държавите членки могат да упълномощят дадена организация да извършва от тяхно име дейностите, свързани с издаването на задължителни свидетелства за тяхната флота, ако тази организация е призната и над нея се упражнява надзор за тази цел в съответствие с Регламент (ЕО) № 391/2009. В тази рамка признатите организации като такива трябва да спазват определени изисквания при изпълнението на съответните им дейности за цялата класифицирана от тях флота, независимо от флага. Това се отнася за повечето от критериите, определени в приложение I към Регламент (ЕО) № 391/2009, както и за други задължения, в частност определените в член 10, параграф 4 от същия регламент. В случай че горепосочената разпоредба на Кодекса за правните инструменти бъде инкорпорирана в законодателството на Съюза, с това ще се ограничи прилагането на съдържащите се в Регламент (ЕО) № 391/2009 действащи изисквания във връзка с признаването, ако те между другото са определени като правила, изисквания и процедури, само до онази част от дейността на признатата организация, която се отнася за корабите, плаващи под флага на държава членка.

(20) На четвърто място, в част 2, раздел 1.1 от Кодекса за признатите организации „призната организация“ по определение означава организация, която е била оценена от държава на флага и по отношение на която е установено, че отговаря на изискванията на част 2 от Кодекса за признатите организации. За разлика от това, според определението в член 2, буква ж) от Директива 2009/15/ЕО за призната организация се счита „*организация, призната в съответствие с Регламент (ЕО) № 391/2009*“. Въз основа на оценката от страна на Комисията, изложена в съображения 21—23, изглежда, че няколко разпоредби в част 2 от Кодекса за признатите организации са несъвместими с Регламент (ЕО) № 391/2009. Оттук следва, че организация, призната по смисъла на определението в Кодекса за признатите организации, няма да отговаря на всички изисквания на Регламент (ЕО) № 391/2009 и поради това няма да отговаря на определението за призната организация, установено в законодателството на Съюза.

(21) На пето място, в част 2, раздел 1.3 от Кодекса за признатите организации „задължителното сертифициране и услуги“ се определят като единна категория дейности, които една призната организация има право да извършва от името на държавата на флага, включително издаването на свидетелства, които едновременно отговарят на изискванията за задължителни свидетелства и за свидетелства за клас. За разлика от това, в определенията, фигуриращи в член 2, букви и) и к) от Директива 2009/15/ЕО, се прави ясно разграничение между „задължително свидетелство“, което е свидетелство, издадено от държавата на флага или от нейно име в съответствие с международните конвенции, и „свидетелство за клас“, което е документ, издаден от призната организация в качеството ѝ на класификационна организация, с който се удостоверява годността на кораба за конкретна употреба или услуга в съответствие с правилата и процедурите, установени и разгласени от тази призната орган изация. Оттук следва, че в правото на Съюза задължителните свидетелства се разграничават от свидетелствата за клас и имат различен характер. Задължителните свидетелства имат публичен характер, докато свидетелствата за клас имат частен

характер, тъй като се издават от класификационна организация в съответствие с нейните собствени правила, процедури и условия. Следователно класификационните свидетелства, издадени за един кораб от призната организация в потвърждение на това, че са спазени класификационните правила и процедури, включително когато се верифицират от държава на флага като доказателство, че са спазени изискванията на правило 3-1 в глава II-I, част A-1 от конвенцията SOLAS, са документи със строго частен характер и не са акт на държава на флага, нито се издават от името на някоя държава на флага. В Кодекса за признатите организации обаче системно се посочва, че „задължителното сертифициране и услуги“ се извършват от признатата организация „*от името на държавата на флага*“, което противоречи на правното разграничение, установено със законодателството на Съюза. Независимо от това противоречие, ако тази разпоредба на Кодекса за признатите организации бъде приета за норма в правовия ред на Съюза, въпросната разпоредба ще породи явен риск в рамките на ЕС да станат неприложими изискванията във връзка с признаването, които се съдържат в Регламент (ЕО) № 391/2009 и се отнасят за цялостната дейност на организацията, независимо от флага. Поради връзката между двата акта, описана в съображение 2, този риск се отнася също и за Директива 2009/15/ЕО.

(22) На шесто място, в част 2, раздел 3.9.3.1 от Кодекса за признатите организации е предвиден механизъм за сътрудничество между признатите организации единствено в установената от държавата на флага рамка с оглед стандартизиране на процесите, касаещи задължителното сертифициране и услуги, извършвани от името на държавата на флага, както е целесъобразно; от друга страна в част 2, раздел 3.9.3.2 от същия кодекс се съдържа позоваване на установената „*от една държава на флага или група държави на флага*“ рамка, която да регламентира сътрудничеството между признатите от тази държава или държави организации по въпроси от техническо естество и по въпросите на безопасността, що се отнася до „*задължителното сертифициране на кораби и услуги […] от името на въпросната държава/държави на флага*“. За разлика от това, в правото на Съюза сътрудничеството между признати организации е уредено в член 10, параграф 1 от Регламент (ЕО) № 391/2009, съдържащ изискването признатите организации да се консултират помежду си с оглед поддържане на еквивалентност и постигане на хармонизация на техните правила и процедури и на тяхното прилагане и да определят рамка за взаимното признаване в съответните случаи на свидетелства за клас за материали, оборудване и части. Тези два процеса на сътрудничество по силата на член 10, параграф 1 се отнасят за частните дейности на признатите организации в качеството им на класификационни организации и следователно се прилагат без разграничение въз основа на флага. Следователно, в случай че механизмите за сътрудничество, предвидени в Кодекса за признатите организации, бъдат инкорпорирани в законодателството на Съюза, с това ще се ограничи обхватът на определената в Регламент (ЕО) № 391/2009 рамка за сътрудничество само до онази част от дейността на признатите организации, която се отнася за корабите, плаващи под флага на държава членка, което е в противоречие с изискванията, които понастоящем са в сила.

(23) На седмо място, раздел 3.9.3.3 от част 2 от Кодекса за признатите организации е идентичен с параграф 19 от част 2 от Кодекса за правните инструменти; поради това изложеното в съображение 19 е валидно в същата степен за тази разпоредба на Кодекса за признатите организации.

(24) Никоя от разпоредбите на Кодекса за правните инструменти и Кодекса за признатите организации не трябва да ограничава възможността за определяне от Съюза, в съответствие с Договорите и международното право, на необходимите условия за предоставяне на признаване на организации, които са поискали да бъдат упълномощени от държавите членки за извършване на дейности по преглед и издаване на свидетелства на кораби от тяхно име с оглед постигане целите на Съюза и по-специално за подобряване на морската безопасност и опазване на околната среда.

(25) Схемата за взаимно признаване на свидетелства за клас за материали, оборудване и части, предвидена в член 10, параграф 1 от Регламент (ЕО) № 391/2009, е приложима в рамките на Съюза само по отношение на кораби, които плават под флага на държава членка. Преценката за това дали такива свидетелства ще бъдат приемани по отношение на чуждестранни плавателни съдове остава в прерогативите на съответните трети държави на флага извън ЕС в рамките на упражняваната от тях изключителна компетентност, а именно съгласно Конвенцията на Организацията на обединените нации по морско право (UNCLOS).

(26) Въз основа на направената от нея оценка Комисията установи, че разпоредбите на Кодекса за правните инструменти и на Кодекса за признатите организации, посочени в предходните съображения, са несъвместими с Директива 2009/15/ЕО или с Регламент (ЕО) № 391/2009 и следователно с Директива 2009/15/ЕО поради връзката между двата акта, описана в съображение 2, и следва да бъдат изключени от приложното поле на същата директива. Поради това текстът на член 2, буква г) от Директива 2009/15/ЕО следва да бъде съответно изменен.

(27) Тъй като Кодексът за признатите организации влиза в сила на 1 януари 2015 г., настоящата директива следва да влезе в сила във възможно най-кратък срок след датата на нейното публикуване.

(28) Комитетът по морската безопасност и предотвратяването на замърсяването от кораби (КМБПЗК) не даде становище относно мерките, предвидени в настоящата директива. Беше счетено за необходимо да се изготви акт за изпълнение и председателят представи проекта на акт за изпълнение на апелативния комитет за допълнително обсъждане. Мерките, предвидени в настоящата директива, са в съответствие със становището на апелативния комитет,

ПРИЕ НАСТОЯЩАТА ДИРЕКТИВА:

Член 1

В член 2 от Директива 2009/15/ЕО буква г) се заменя със следното:

„г): „международни конвенции“ означава Международната конвенция за безопасност на човешкия живот на море от 1 ноември 1974 г. (SOLAS 74), с изключение на глава XI-2 от анекса към нея, Международната конвенция за

товарните водолинии от 5 април 1966 г. и Международната конвенция за предотвратяване на замърсяването от кораби от 2 ноември 1973 г. (MARPOL), ведно с протоколите и измененията към тях, както и свързаните с тях кодекси със задължителен характер във всички държави членки, в тяхната актуализирана версия, с изключение на част 2, параграфи 16.1, 18.1 и 19 от Кодекса за прилагане на правните инструменти на ММО и част 2, раздели 1.1, 1.3, 3.9.3.1, 3.9.3.2 и 3.9.3.3 от Кодекса на ММО за признатите организации;“

Член 2

1. Държавите членки приемат и публикуват не по-късно от 31 декември 2015 г. законовите, подзаконовите и административните разпоредби, необходими, за да се съобразят с настоящата директива. Те незабавно съобщават на Комисията текста на тези разпоредби.

Те прилагат тези разпоредби, считано от 1 януари 2016 г.

Когато държавите членки приемат тези разпоредби, в тях се съдържа позоваване на настоящата директива или то се извършва при официалното им публикуване. Условията и редът на позоваване се определят от държавите членки.

2. Държавите членки съобщават на Комисията текста на основните разпоредби от националното законодателство, които те приемат в областта, уредена с настоящата директива.

Член 3

Настоящата директива влиза в сила в деня след деня на публикуването ѝ в *Официален вестник на Европейския съюз*.

Член 4

Адресати на настоящата директива са държавите членки.

Съставено в Брюксел на 17 декември 2014 година.

За Комисията

Председател

Jean-Claude JUNCKER